

Sygn. akt IV CSK 147/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z wniosku S. J.
przy uczestnictwie Agencji Nieruchomości Rolnych w W. Oddziału Terenowego
w L. i E. J.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 sierpnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 19 czerwca 2013 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecnictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), to nie występuje ta przesłanka przyjęcia jej do rozpoznania.

O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej możemy mówić wtedy, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają jej uwzględnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepublikowane). Innymi słowy przesłanka ta występuje, gdy sprawie dopuszczono się takiego naruszenia prawa, które jest widoczne „na pierwszy rzut oka” i nie nasuwa wątpliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2007 r., III CSK 219/07, niepublikowane). O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie można wnioskować na podstawie zakwestionowania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia.

Skarżący przeoczył, że zgodnie z art. 398³ §3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Tymczasem szereg argumentów powoływanych przez skarżącego w uzasadnieniu skargi kasacyjnej

dotyczy sposobu dokonania przez Sąd ustaleń faktycznych na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie.

Przepis art. 398³ § 3 k.p.c. nie zezwalając na sprawdzanie trafności poczynionych ustaleń faktycznych i dokonanej oceny dowodów, nie wymienia wyraźnie przepisów, których naruszenie w związku z tym zakazem nie może być przedmiotem kontroli kasacyjnej. W judykaturze prawidłowo jednak przyjmuje się, że komentowany przepis przede wszystkim dotyczy art. 233 § 1, który określa kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów (wyroki SN: z dnia 23 listopada 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76 i z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06, Lex nr 230204).

W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że wpływ na rozstrzygnięcie może mieć niekiedy naruszenie art. 328 § 2 k.p.c.. Naruszenie to będzie stanowić usprawiedliwioną podstawę skargi kasacyjnej, jeżeli treść uzasadnienia orzeczenia sądu drugiej instancji uniemożliwia dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia, a także wtedy, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie ma wszystkich koniecznych elementów, co również uniemożliwia kontrolę kasacyjną (zob. następujące orzeczenia Sądu Najwyższego: postanowienie z dnia 10 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 83; wyroki: z dnia 19 lutego 2002 r., IV CKN 718/00, Lex nr 54362, z dnia 22 maja 2003 r., II CKN 121/01, Lex nr 137611, z dnia 20 lutego 2003 r., I CKN 65/01, Lex nr 78271, z dnia 18 marca 2003 r., IV CKN 1862/00, Lex nr 109420 oraz z dnia 27 czerwca 2007 r., II CSK 122/07, Lex nr 287721). Taka sytuacja nie miała jednak miejsca w przedmiotowej sprawie.

Sąd odwoławczy uznając trafność ustaleń faktycznych i słuszność oceny dowodów dokonanych przez Sąd Rejonowy, nie ma obowiązku procesowego przeprowadzania na nowo w uzasadnieniu swojego orzeczenia oceny każdego ze zgromadzonych w sprawie dowodów, lecz może ograniczyć się do stwierdzenia, że podziela ocenę sądu pierwszej instancji, szerzej motywując tylko te ustalenia i oceny, które były kwestionowane w apelacji.

Przyjęcie złej wiary nie naruszało prawa w wyżej zasygnalizowanym znaczeniu. Grunt o pow. 0,5 ha stanowi stosunkowo duży obszar, a zatem nie

można w sposób racjonalny założyć, że rolnik nie wie, czy obejmuje w posiadanie działkę o pow. 1,78 ha, czy też grunt mający blisko obszar o $\frac{1}{4}$ większy. Poza tym działka nr [...] miała urządzoną księgę wieczystą.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]